

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że wyjątki przewidziane w dekreście ministra środowiska i ochrony krajobrazu (Ministro dell'ambiente e della tutela del territorio) z dnia 3 października 2001 r. mają zastosowanie do różnych przypadków, które nie są objęte wyjątkami przewidzianymi w rozporządzeniu 2037/2000 i że ich zakres stosowania jest tym samym znacznie większy niż jest to dozwolone na mocy tego rozporządzenia. W zakresie w jakim przepisy włoskie zezwalają na użycie wodorochlorofluorowęglowodorów (HCFCs) w instalacjach przeciwpożarowych w przypadkach, na które nie zezwala rozporządzenie nr 2037/2000, są one niezgodne z prawem wspólnotowym.

(¹) Dz.U. L 244 z 29.9.2000, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Østre Landsret, wydanego dnia 14 maja 2004 r., w sprawie Marius Pedersen A/S przeciwko Miljøstyrelsen

(Sprawa C-215/04)

(2004/C 190/12)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Østre Landsret (Dania) wydanego dnia 14 maja 2004 r. w sprawie Marius Pedersen A/S przeciwko Miljøstyrelsen, który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 21 maja 2004 r.

Østre Landsret zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy wyrażenie „jeżeli nie jest to możliwe” zawarte w art. 2 lit. G pkt ii) rozporządzenia 259/93 (¹) należy rozumieć w ten sposób, iż zatwierdzony przedsiębiorca zajmujący się zbiorówką odpadów nie może automatycznie być zgłaszającym eksport odpadów celem odzysku?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej uprasza się o wyjaśnienie według jakich kryteriów zatwierdzony przedsiębiorca

zajmujący się zbiorówką odpadów może być zgłaszającym eksport odpadów celem odzysku.

Czy takie kryterium może stanowić fakt, że producent odpadów albo jest nieznan, albo mowa jest o tylu producentach, że ich pojedynczy udział jest na tyle mały, iż nierozsądnym byłoby, aby każdy z nich mógł z osobna być zgłaszającym eksport?

2. Czy art. 7 ust. 2 w związku z art. 4 lit. a pierwszy i drugi akapit rozporządzenia 259/93 zezwala na to, aby właściwe organy państwa wysyłki sprzeciwiły się określonym wnioskowi o zezwolenie na eksport odpadów dla potrzeb odzysku, jeśli ze zgłoszenia nie wynika czy istnieją informacje, że obróbka przedmiotowych odpadów w urządzeniach odbiorcy jest z ekologicznego punktu widzenia na tym samym poziomie jaki jest wymagany przez przepisy krajowe państwa wysyłającego?
3. Czy art. 6 ust. 5 pkt 1 rozporządzenia 259/93 należy rozumieć w ten sposób, iż wymóg dostarczenia informacji obejmujących skład odpadów może zostać uznany za spełniony poprzez oświadczenie zgłaszającego, że chodzi jedynie o jeden konkretny wskazany rodzaj, dla przykładu „odpady elektroniczne”?
4. Czy art. 7 ust 1 i 2 rozporządzenia 259/93 należy rozumieć w ten sposób, iż termin, o którym mowa w art. 7 ust. 2 rozpoczyna swój bieg od chwili, gdy właściwe organy miejsca przeznaczenia wysłały potwierdzenie mimo tego, iż właściwe organy miejsca wysyłki nie uważają, iż otrzymały wszystkie informacje wymagane w art. 6 ust. 5?

W przypadku odrzucenia powyższego stwierdzenia uprasza się o wyjaśnienie, jakie informacje powinno zawierać zgłoszenie, aby przewidziany przez art. 7 ust. 2 termin 30 dni rozpoczął swój bieg.

Czy upływ trzydziestodniowego terminu na udzielenie odpowiedzi skutkuje tym, iż organ nie może już wnieść sprzeciwu ani wymagać dostarczenia dalszych informacji?

(¹) Rozporządzenie Rady z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie nadzoru i kontroli przesyłania odpadów w obrębie, do Wspólnoty Europejskiej oraz poza jej obszar, Dz.U. L 30, str. 1.